



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 22/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku, zo sudcu Petra Straku a sudcu Martina Vernarského (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva *vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa* čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní o ďalšom opakovanom podnete z 20. mája 2019 podanom „vo veci „*sp. zn. Kc 95/16/8800-10*“ a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Vymedzenie napadnutého postupu a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED]

██████████, ██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva *vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa* čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní o ďalšom opakovanom podnete sťažovateľa z 20. mája 2019 podanom „*vo veci sp. zn. Kc 95/16/8800-10*“ (ďalej aj „namietaný zásah“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ podal ďalší opakovaný podnet z 20. mája 2019 adresovaný generálnej prokuratúre, v ktorom vyjadril nespokojnosť s vybavením svojho podnetu „*vo veci sp. zn. Kc 95/16/8800-10 zo dňa 23.08.2016*“. V ďalšom opakovanom podnete vytýkal orgánom prokuratúry nesplnenie zákonných povinností v zmysle § 36a ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), a síce neprešetrenie všetkých okolností, ktoré boli rozhodné pre posúdenie, či došlo k porušeniu zákona vo veci „*prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska ██████████ na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím Vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 podľa výstupného Formulára č. F1(A)5 a uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji s Fondom národného majetku Slovenskej republiky č. 2068/2001*“.

3. Sťažovateľ tvrdí, že generálna prokuratúra jeho podnetom nevyhovela, avšak bez zodpovedania ním nastolených podstatných otázok, ktorými podľa sťažovateľa sú:

„1. GP SR neodôvodnila, akým spôsobom by bolo možné na zubnej ambulancii pracovať po demontáži elektromera, ku ktorému došlo dňa 19.06.2001 s následným okamžitým prerušením dodávok elektrickej energie do jej priestorov, neodôvodnila, ako by žalobca mohol dokonca ešte aj vykazovať zisk a ani nepredložila dôkazy môjmu klientovi, že po vybratí elektromera nebola prerušená dodávka elektrickej energie do priestorov zubnej ambulancie...“

2. GP SR neodôvodnila, prečo za tento stav – demontáž elektromera s následným prerušením dodávok elektrickej energie do priestorov zubnej ambulancie by mal byť zodpovedný môj klient...

3. 3. GP SR neodôvodnila, prečo môj klient by mal platiť ušlý zisk žalobcovi [REDACTED], keďže to bol on, kto odmietol podpísať klientom predložené nájomné zmluvy...

4. 4. Podľa vyjadrenia žalobcu, čo je zdokumentované vo viacerých zápisniciach, ktorými GP SR disponuje, protiprávne konanie môjho klienta malo spočívať v tom, že mu mal dňa 18.06.2001 vymeniť zámok na zubnej ambulancii a takto znemožniť vstup a zabrániť možnosť pracovať žalobcovi [REDACTED], ktorý však vo svojej výpovedi počas dokazovania uviedol, že dňa 19.06.2001 si inštaloval zubné kreslo ???

GP SR nijako neodôvodnila fakt, ako by mu môj klient mohol 18.06.2001 vymeniť zámok a zabrániť vstup do ambulancie, keďže podľa výpovede žalobcu [REDACTED], dňa 19.06.2001 došlo ku montáži kresla ?????...

5. GP SR nijako neodôvodnila fakt, ako dospela k záveru, že môj klient vymenil zámok na zubnej ambulancii, keďže to nevedel preukázať a ani nepreukázal ani samotný žalobca [REDACTED]...

Už len samotný fakt, že 19.06.2001 si žalobca [REDACTED] inštaloval kreslo, je dôkazom, že nielen môj klient, ale ani nikto iný nemohol 18.06.2001 vymeniť žalobcovi zámok na dverách a takto mu znemožniť vstup do ambulancie.

6. Vzťah medzi mojím klientom a štátom vznikol na základe zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku... v zmysle Zmluvy s FNM SR č. 2068/2001. Majetok, ktorý bol predmetom prevodu je detailne vyšpecifikovaný v privatizačnom projekte č. 2223, na ktorý sa odvoláva aj Zmluva s FNM SR. Neštátna zubná ambulancia s neštátnym zubárom, žalobcom [REDACTED] nefiguruje v privatizačnom projekte č. 2223. Slovenská republika môjmu klientovi takýto majetok nepredávala a môj klient preto ani takýto majetok nekupoval.“

4. Sťažovateľ namieta, že do dňa podania ústavnej sťažnosti mu generálna prokuratúra nepotvrdila prijatie jeho ďalšieho opakovaného podnetu podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre a jeho podnet nebol v zákonnej lehote dvoch mesiacov generálnou

*prokuratúrou vybavený a ani nebol upovedomený o spôsobe vybavenia jeho podnetu alebo o predĺžení lehoty na jeho vybavenie podľa § 35 ods. 1 a 2 zákona o prokuratúre. Podľa slov sťažovateľa „Takáto nečinnosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky zakladá stav právnej neistoty sťažovateľa, čo nie je akceptovateľné v demokratickom a právnom štáte...“.*

*5. Sťažovateľ je toho názoru, že namietaným zásahom generálnej prokuratúry, ktorá nereagovala na jeho ďalší opakovaný podnet, nepredložila mu ním požadované dôkazy a neodpovedala na ním položené otázky, došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.*

*6. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:*

*„Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1) a čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky v spojení a čl. 6 ods. (1) Medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky iným zásahom porušené.*

*2. Ústavný súd SR ruší iný zásah Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základných ľudských práv a slobôd sťažovateľa a jej prikazuje konať vo veci prešetrovania Privatizácie Obvodného zdravotného strediska [REDAKOVANÉ], na základe privatizačného Projektu číslo 2223 schváleného Rozhodnutím Vlády SR č. 858/2000 zo dňa 25.10.2000 podľa výstupného formulára č. F1(A)5 a uzavretej Kúpnej zmluvy o predaji s FNM SR č. 2068/2001 v zmysle osobitných predpisov.*

*3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre [REDAKOVANÉ] v celkovej sume 415,51,-Eur. s DPH... do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“*

*7. Vec napadla ústavnému súdu 16. septembra 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, sťažovateľova vec spadala do kategórie zostávajúcich vecí,*

ktoré mali byť prerozdelené po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu (10. októbra 2019) v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec sťažovateľa prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. V zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce je na konanie vo veci príslušný tretí senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu) a sudcovia Peter Straka a Martin Vernarský.

## II.

### Relevantná právna úprava

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

### **III.**

#### **Posúdenie vecí ústavným súdom**

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s nečinnosťou generálnej prokuratúry, ktorá nepotvrdila prijatie jeho ďalšieho opakovaného podnetu, neupovedomila ho o spôsobe jeho vybavenia v zákonnej lehote dvoch mesiacov, ani neinformovala o predĺžení tejto zákonnej lehoty. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ nedostal odpovede na ním formulované otázky v ďalšom opakovanom podnete súvisiace s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska v [REDACTED], nedostal dôkazy, ktoré od generálnej prokuratúry požadoval, čím došlo k porušeniu jeho základného

práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj k porušeniu základného práva *vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom* podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

17. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

18. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že v súvislosti s privatizáciou Obvodného zdravotného strediska v [REDAKOVANÉ] sťažovateľ opakovane podáva podnety na rôzne stupne prokuratúry, pričom opakovane bol postup prokuratúry a jej spôsob vybavenia podnetov sťažovateľa predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu (I. ÚS 430/2019, I. ÚS 472/2017, III. ÚS 719/2017, III. ÚS 63/2016, II. ÚS 280/2015).

19. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti, ktorá je predmetom predbežného prerokovania, zistil, že sťažovateľ sa na neho opakovane obracia so skutkovo a právne takmer identickou ústavnou sťažnosťou, o ktorej už rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 430/2019, pričom k nej formuloval jednoznačné právne závery. Z takmer identickej argumentácie sťažovateľa uvedenej v ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ namieta nečinnosť generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu z 20. mája 2019 „vo veci sp. zn. Kc 95/16/8800-10 zo dňa 23.08.2016“, teda v totožnej veci, ktorej sa týkal aj jeho ďalší opakovaný podnet zo 6. mája 2019 a vo vzťahu ku ktorému namietal na ústavnom súde nečinnosť generálnej prokuratúry vo veci sp. zn. I. ÚS 430/2019.

20. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd návrh na začatie konania podľa § 42 ods. 2 písm. f) odmietne podľa odseku 2 a ten istý navrhovateľ podá ústavnému súdu ďalší návrh na začatie konania v inej veci v podstatnej časti zhodný s predchádzajúcim návrhom, ktorý možno odmietnuť z rovnakého dôvodu, rozhodnutie o jeho odmietnutí môže obsahovať zjednodušené odôvodnenie, v ktorom ústavný súd iba poukáže na skoršie rozhodnutie o predchádzajúcom návrhu na začatie konania.

21. S poukazom na uvedené skutočnosti sa ústavný súd v rámci predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojom rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 430/2019 z 29. októbra 2019 týkajúcom sa takmer rovnakej ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ktorá bola ústavným súdom odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti vzhľadom na konštatovanú neexistenciu príčinnej súvislosti medzi postupom generálnej prokuratúry, ktorá neupovedomila sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu, a namietaným porušením označených práv sťažovateľa.

22. Ústavný súd vzhľadom na už uvedené ústavnú sťažnosť bez nevyhnutnosti podrobnejšieho odôvodňovania svojich právnych záverov odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) v spojení s § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

23. Ústavný súd nad rámec dôvodov, ktoré viedli k odmietnutiu ústavnej sťažnosti, uvádza, že zo spisu vedeného ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2254/2018, ktorá sa tiež týka veci sťažovateľa, zistil, že predmetom konania vedeného Krajskou prokuratúrou v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. Kc 95/16/8800 bol podnet sťažovateľa na podanie dovolania generálneho prokurátora proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Michalovce č. k. 6 C 77/2012-214 z 12. novembra 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 82/2015 z 19. januára 2016. Krajská prokuratúra listom č. k. Kc 95/16/8800-10 z 23. augusta 2016 upovedomila sťažovateľa o odložení jeho podnetu, pričom dôvody svojho postupu podrobne analyzovala. Generálna prokuratúra sa zaoberala aj opakovaným podnetom sťažovateľa v uvedenej veci a listom č. k. VI/3 Pz

68/17/1000-9 z 12. decembra 2017 mu oznámila, že lehota na podanie dovolania generálneho prokurátora už uplynula, táto lehota je prekluzívna, jej zmeškanie nemožno odpustiť ani ju predĺžiť. Vzhľadom na túto skutočnosť bol opakovaný podnet sťažovateľa odložený. Súčasne bol sťažovateľ poučený, že ďalšie jeho podnety v tej istej veci, ak nebudú obsahovať nové skutočnosti, nebudú vybavované.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd poznamenáva, že ďalšie opakované podnety sťažovateľa v tejto veci (vrátane toho, ktorý bol podaný 20. mája 2019) boli už na prvý pohľad nespôsobilým pokusom o zmenu stanoviska generálnej prokuratúry, pretože zákonné možnosti na takúto zmenu už predtým boli vyčerpané.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2020

Mojmír Mamojka  
predseda senátu